

SHELBY
VAN PELT

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΙΛΑΕΙΡΑ ΔΙΟΝΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΑΝΕΞΥΠΝΑ
ΠΛΑΣΜΑΤΑ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

1.299η ημέρα της αιχμαλωσίας μου

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΜΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ.

Κάθε απόβραδο, προσδοκώ το κλικ των φώτων της οροφής, για να απομείνει μονάχα η λάμψη της κεντρικής δεξαμενής. Δεν αγγίζει την τελειότητα, μα κάπως την προσεγγίζει.

Σχεδόν απόλυτο σκοτάδι, όπως στη μεσόφωτη ζώνη του βυθού της θάλασσας. Εκεί κατοικούσα πριν με αιχμαλωτίσουν και με φυλακίσουν. Δεν τα θυμάμαι, μα τα νιώθω ακόμα τα αδάμαστα ρεύματα της ανοιχτής θάλασσας. Το σκοτάδι κυλάει στο αίμα μου.

Θα αναρωτιέστε ποιος είμαι. Λέγομαι Μάρκελος, αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι δεν με φωνάζουν έτσι. Συνήθως θα με πουν: *Αυτός ο τύπος. Λένε για παράδειγμα: Για κοίτα αυτόν τον τύπο –να τος– φαίνονται τα πλοκάμια του πίσω απ' τον βράχο.*

Είμαι ένα γιγάντιο χταπόδι του Ειρηνικού Ωκεανού. Κι αυτό το ξέρω χάρη στην επιγραφή πάνω στον τοίχο, δίπλα στη φυλακή μου.

Γνωρίζω πολύ καλά τι σκέφτεστε. Ναι, μπορώ και διαβάσω. Κάνω πολλά πράγματα που δεν θα τα περιμένατε.

Η επιγραφή αναφέρει κι άλλες πληροφορίες: το μέγεθός

μου, το δαιτολόγιό μου και τα μέρη όπου θα ζούσα αν δεν βρισκόμουν φυλακισμένος εδώ. Αναφέρεται στη διανοητική υπεροχή μου και στην εφευρετική φύση μου, πράγματα που για κάποιον λόγο προκαλούν έκπληξη στους ανθρώπους. *Τα χταπόδια είναι πανέξυπνα πλάσματα*, λέει η επιγραφή. Προειδοποιεί τους ανθρώπους για το καμουφλάζ μου, τους λέει να δείχνουν ιδιαίτερη προσοχή όταν προσπαθούν να με εντοπίσουν, γιατί μπορεί να έχω μεταμφιεστεί έτσι που να μοιάζω με την άμμο.

Η επιγραφή δεν λέει ότι ονομάζομαι Μάρκελος. Όμως ο άνθρωπος με το όνομα Τέρι, αυτός που διευθύνει το ενυδρείο, το αποκαλύπτει ενίοτε στους επισκέπτες που μαζεύονται κοντά στη δεξαμενή μου. *Τον βλέπετε εκεί πίσω; Το όνομά του είναι Μάρκελος. Είναι ξεχωριστός τύπος.*

Ξεχωριστός τύπος. Πράγματι.

Η μικρή κόρη του Τέρι διάλεξε το όνομά μου. Μάρκελος Μακ Πλοκάμιας, ολόκληρο. Ναι, είναι εξωφρενικό όνομα. Εξαιτίας του, πολλοί άνθρωποι υποθέτουν ότι είμαι καλαμάρι κι αυτό για μένα συνιστά χειρίστη προσβολή.

Αναρωτιέστε πώς να μου απευθύνετε τον λόγο; Από σας εξαρτάται. Ίσως καταλήξετε να με λέτε κι εσείς αυτός ο τύπος, όπως όλοι. Ελπίζω πως όχι, μα δεν θα σας κρατήσω κακία κιόλας. Εξάλλου, είστε απλώς άνθρωποι.

Οφείλω να σας ενημερώσω ότι ο χρόνος που θα περάσουμε μαζί μπορεί να είναι σύντομος. Στην επιγραφή αναφέρεται μια επιπλέον πληροφορία: ο μέσος όρος της διάρκειας ζωής ενός γιγάντιου χταποδιού του Ειρηνικού Ωκεανού. Τέσσερα χρόνια.

Η διάρκεια της ζωής μου: τέσσερα χρόνια – 1.460 μέρες.
Ανήλικο με έφεραν εδώ. Κι εδώ θα πεθάνω, σε τούτη
τη δεξαμενή. Το πολύ να απομένουν εκατόν εξήντα μέρες
μέχρι τη λήξη της ποινή μου.

Ένα σημάδι σαν ασημένιο δολάριο

Η Τόβα Ισάλιβαν* ετοιμάζεται για τη μάχη. Ένα κίτρινο λαστιχένιο γάντι εξέχει από την πίσω τσέπη της, σαν ουρά καναρινιού, καθώς σκύβει για να ζυγίσει τον εχθρό της.

Μια τσίχλα.

«Για όνομα του Θεού». Ξύνει τη ροδαλή μάζα με την άκρη του κονταριού της σφουγγαρίστρας της. Ίχνη αθλητικών παπουτσιών είναι αποτυπωμένα πάνω στην τσίχλα, η επιφάνειά της διάστικτη από τη βρομιά τους.

Η Τόβα ουδέποτε κατάλαβε τι νόημα έχουν οι τσίχλες. Κι οι άνθρωποι τις χάνουν συνέχεια. Μπορεί αυτός που τη μασούσε να μιλούσε ακατάπαυστα κι η τσίχλα απλώς να πετάχτηκε απ' το στόμα του, παρασυρμένη από μια σειρά παραπανίσια λόγια.

Σκύβει και σκαλίζει την άκρη της με το νύχι, μα δεν

* Στο πρωτότυπο κείμενο το επώνυμο της κεντρικής ηρωίδας είναι Σάλιβαν. Ωστόσο έχει προστεθεί το γράμμα I, *Ισάλιβαν*, προκειμένου να διευκολυνθεί η ροή της ανάγνωσης και της πλοκής σε μεταγενέστερο και καίριο σημείο του μυθιστορήματος. (Σ.τ.μ.)

λέει να ξεκολλήσει απ' το πλακάκι. Κι όλα αυτά, επειδή κάποιος δεν μπήκε στον κόπο να κάνει δέκα βήματα μέχρι τον κάδο απορριμμάτων. Κάποτε, όταν ο Έρικ ήταν μικρός, η Τόβα τον τσάκωσε να κολλάει μια τσιχλόφουσκα κάτω από το τραπέζι. Αυτή ήταν και η τελευταία φορά που του αγόρασε τσιχλόφουσκες. Βέβαια, σε τι ξόδευε το χαρτζιλίκι του όταν πια μπήκε στην εφηβεία ήταν, όπως και πολλά άλλα, πέρα από τον έλεγχό της.

Θα χρειαζόταν εξειδικευμένα όπλα, λοιπόν. Μια λίμα ίσως. Το καρτσάκι της δεν διέθετε τίποτα ικανό να ξεκολλήσει την τσίχλα.

Καθώς σηκώνεται όρθια, η μέση της κάνει ένα κρακ. Ο ήχος αντηχεί στις άδειες κοιλότητες του διαδρόμου που είναι λουσομένες, ως συνήθως, σε ένα απαλό γαλάζιο φως, ενώ εκείνη κατευθύνεται προς το ντουλάπι με τα καθαριστικά. Βέβαια, κανείς δεν θα την κατηγορούσε αν απλώς προσπερνούσε με τη σφουγγαρίστρα της την τσίχλα. Σίγουρα δεν περιμένουν τόσο αψεγάδιαστη καθαριότητα από μια εβδομηντάχρονη. Ωστόσο, όφειλε τουλάχιστον να προσπαθήσει.

Άλλωστε θα είχε και με κάτι να ασχοληθεί.

Η ΤΟΒΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΗ υπάλληλος του Ενυδρείου Σόουελ Μπέι. Κάθε βράδυ, σφουγγαρίζει τα πατώματα, σκουπίζει τα τζάμια και αδειάζει τους κάδους. Κάθε δύο εβδομάδες, βρίσκει την απόδειξη μιας κατάθεσης στο ερμάριό της, στην αίθουσα προσωπικού. Δεκατέσσερα δολάρια την ώρα, μείον τους φόρους και τις κρατήσεις.

Αποθηκεύει όλες τις αποδείξεις σε ένα παλιό κουτί παπουτσιών, που μένει κλειστό πάνω στο ψυγείο της. Τα χρήματα συσσωρεύονται σε έναν ξεχασμένο λογαριασμό της Τράπεζας του Σόουελ Μπέι.

Τώρα η Τόβα προχωράει προς το ντουλάπι με έναν βηματισμό αποφασιστικό, ούτως ή άλλως εντυπωσιακό, κυριολεκτικά εκπληκτικό για μια μικροκαμωμένη, ηλικιωμένη γυναίκα, καμπουριασμένη κι αδύνατη. Από ψηλά, στάλες βροχής πέφτουν στον φεγγίτη, που τον φωτίζουν οι δυνατοί προβολείς της παλιάς αποβάθρας των φέρι μποτ παραδίπλα. Ασημένιες σταγόνες γλιστρούν στο τζάμι, σαν αστραφτερές κορδέλες κάτω απ' τον συννεφιασμένο ουρανό. Αυτός ο Ιούνιος ήταν φρικτός, όλοι το λέγαν. Μα ο μουντός καιρός δεν ενοχλεί καθόλου την Τόβα, αν και καλό θα ήταν να κοπώσει εγκαίρως η βροχή για να στεγνώσει η αυλή της. Οι πολλές λάσπες βουλώνουν τη μηχανή του γκαζόν.

Με σχήμα που θυμίζει ντόνατ, με μια κύρια δεξαμενή στο κέντρο και μικρότερες τριγύρω, το θολωτό κτίριο του ενυδρείου δεν είναι ακριβώς μεγάλο ή εντυπωσιακό, παρ' όλα αυτά, μάλλον ταιριάζει στο Σόουελ Μπέι, που κι αυτό ούτε μεγάλο ούτε εντυπωσιακό είναι. Το σημείο όπου η Τόβα εντόπισε την τσίχλα βρίσκεται απέναντι από το ντουλάπι με τα καθαριστικά. Καθώς διασχίζει ένα μέρος που έχει ήδη σφουγγαρίσει, τα λευκά αθλητικά παπούτσια της τρίζουν, αφήνοντας θαμπά αποτυπώματα στα αστραφτερά πλακάκια. Προφανώς, θα το σφουγγαρίσει πάλι.

Κοντοστεέκεται πλάι στη ρηχή εσοχή με το μπρούντζινο άγαλμα ενός θαλάσσιου λέοντα του Ειρηνικού Ωκεανού,

σε φυσικό μέγεθος. Οι στιλπνές βούλες στη ράχη και στο φαλακρό κεφάλι του, που τις έχουν λειάνει τα χάρδια των παιδιών και τα σκαρφαλώματά τους, επί ολόκληρες δεκαετίες, ενισχύουν τη ρεαλιστική εικόνα του. Στο σπίτι της Τόβα, πάνω στο τζάκι, βρίσκεται μια φωτογραφία του Έρικ, στα έντεκα ή στα δώδεκα, που χαμογελάει πλατιά, καβάλα στη ράχη του αγάλματος, με το ένα χέρι ψηλά λες κι είναι έτοιμος να ρίξει λάσο. Θαλασσινός καουμπόης.

Αυτή η φωτογραφία είναι μια από τις τελευταίες του ως ανέμελο παιδάκι. Η Τόβα φυλάει τις φωτογραφίες του Έρικ κατά χρονολογική σειρά: ένα μοντάζ της μεταμόρφωσης του από μωράκι χωρίς δόντια σε όμορφο έφηβο, πιο ψηλό κι απ' τον πατέρα του, να ποζάρει με το αθλητικό του μπουφάν. Να στερεώνει το κορσάζ της συνοδού του στη χοροεσπερίδα. Να στέκεται σε μια πρόχειρη εξέδρα, στη βραχώδη ακτή του καταγάλανου Πιούτζετ Σάουντ, σφίγγοντας στα χέρια του το τρόπαιο του σχολικού αγώνα ιστιοπλοΐας. Η Τόβα αγγίζει το παγωμένο κεφάλι του θαλάσσιου λέοντα καθώς τον προσπερνάει, καταπνίγοντας την παρόρμησή της να αναρωτηθεί για μια ακόμα φορά πώς θα έμοιαζε ο Έρικ σήμερα.

Συνεχίζει κανονικά την πορεία της στον σκοτεινό διάδρομο. Σταματάει μπροστά στη δεξαμενή με τα γαλαζολιψάρα. «Καλησπέρα, αγάπες μου» λέει.

Επόμενα είναι τα ιαπωνικά καβούρια. «Γεια σας, ομορφιές μου».

«Τι κάνεις;» ρωτάει κατόπιν το βοϊδοκεφαλόψαρο με τη σουβλερή μύτη.

Τα χέλια δεν είναι του γούστου της, μα τα χαιρετάει κι αυτά μ' ένα νεύμα. Δεν πρέπει να φανεί αγενής, κι ας της θυμίζουν εκείνες τις ταινίες τρόμου στην καλωδιακή τηλεόραση που έβλεπε ο μακαρίτης ο άντρας της, ο Γουίλ, μέσα στ' άγρια μεσάνυχτα, τότε που η ναυτία απ' τις χημειοθεραπείες τον κρατούσε ξάγρυπνο. Το μεγαλύτερο χέλι ξεγλιστράει από την πέτρινη σπηλιά του, με το στόμα σαν συνοφρυωμένο εξαιτίας του χαρακτηριστικού προγναθισμού του. Πριονωτά δόντια προεξέχουν στην κάτω γνάθο του σαν μικρές βελόνες. Σίγουρα ατύχησε ως προς την εμφάνισή του. Βέβαια η εμφάνιση συχνά εξαπατάει, έτσι δεν είναι; Η Τόβα χαμογελάει στο χέλι, παρότι εκείνο δεν μπορεί να της ανταποδώσει το χαμόγελο, ακόμα κι αν το ήθελε, με τέτοιο πρόσωπο που έχει.

Το επόμενο έκθεμα είναι το αγαπημένο της. Σκύβει μπροστά, κοντά στο τζάμι. «Λοιπόν, κύριε, πώς τα πέρασες σήμερα;»

Καθυστερεί λιγάκι μέχρι να τον εντοπίσει. Τελικά βλέπει μια πορτοκαλιά γραμμή πίσω απ' τον βράχο. Γίνεται κατά λάθος ορατός σαν παιδί που προδίδεται στο κρυφτό. Σαν την αλογοουρά ενός κοριτσιού που προβάλλει πίσω από έναν καναπέ, σαν ένα ποδαράκι που εξέχει κάτω από ένα κρεβάτι.

«Σ' έπιασαν οι ντροπές απόψε;» Κάνει ένα βήμα πίσω και περιμένει. Το γιγάντιο χταπόδι δεν σαλεύει. Εκείνη φέρνει στον νου της τη μέρα που πέρασε, ανθρώπους να χτυπούν με τα δάχτυλα το τζάμι, να φεύγουν ξεφυσώντας που δεν είδαν τίποτα. Κανείς δεν έχει υπομονή πια.

«Δεν σε κατηγορώ. Μάλλον βολεύτηκες για τα καλά εκεί πέρα».

Το πορτοκαλί πλοκάμι κουνιέται αμυδρά, μα το σώμα παραμένει κρυμμένο.

Η ΤΣΙΧΛΑ αντιστέκεται σθεναρά στη λίμα της Τόβα, μα τελικά ξεκολλάει.

Όταν η Τόβα πετάει την επίμονη τοιχλόφουσκα στη σακούλα, αντηχεί ένας ευχάριστος ήχος, σαν φύσημα, καθώς κατακυλάει στο πλαστικό.

Και η Τόβα αρχίζει να σφουγγαρίζει. Πάλι.

Άρωμα ξιδιού με μια δόση λεμονιού αναδίνεται στον αέρα από τα υγρά πλακάκια. Πολύ καλύτερο από τη μυρωδιά εκείνου του φρικτού καθαριστικού, με το ανοιχτό πράσινο χρώμα, που χρησιμοποιούσαν όταν πρωτοξεκίνησε να δουλεύει εκεί η Τόβα και που της τρυπούσε τα ρουθούνια. Τοποθετήθηκε εξαρχής εναντίον του. Κατ' αρχάς, τη ζάλιζε και, κατά δεύτερον, άφηνε άσχημα σημάδια στο πάτωμα. Και το χειρότερο όλων ήταν ότι μύριζε σαν το δωμάτιο του Γουίλ στο νοσοκομείο, σαν την αρρώστια του Γουίλ. Αλλά αυτό της το παράπονο, η Τόβα το κράτησε κρυφό.

Τα ράφια στην αίθουσα προμηθειών ξεχείλιζαν από μπουκάλια μ' αυτή την πράσινη σαβούρα, όμως ο Τέρι, ο διευθυντής του ενυδρείου, ανασήκωσε τους ώμους και της είπε πως μπορεί να χρησιμοποιεί ό,τι θέλει αρκεί να το φέρνει η ίδια. Φυσικά η Τόβα συμφώνησε. Κάθε βράδυ λοιπόν, κουβαλάει μαζί της ένα μπουκάλι ξίδι και μια φιάλη με χυμό λεμονιού.

Τώρα έχει κι άλλα σκουπίδια να μαζέψει. Αδειάζει τους κάδους στην αίθουσα υποδοχής, το καλάθι έξω από τις τουαλέτες και καταλήγει στην αίθουσα προσωπικού, όπου οι πάγκοι είναι γεμάτοι ψίχουλα. Δεν είναι υποχρεωμένη να τα κάνει όλα αυτά, αφού κανονικά τα αναλαμβάνει μια ομάδα επαγγελματιών από το Έλαντ, που έρχεται κάθε δεκαπενθήμερο, όμως η Τόβα πάντοτε καθαρίζει με το πανάκι της γύρω από την παμπάλαια καφετιέρα, καθώς και το εσωτερικό του φούρνου μικροκυμάτων που είναι γεμάτο πιτσιλιές και μυρίζει σπαγγέτι. Ωστόσο, σήμερα έρχεται αντιμέτωπη με μεγαλύτερα προβλήματα: άδειες συσκευασίες από φαγητά σε πακέτο πεταμένες στο πάτωμα. Τρεις.

«Αν είναι δυνατόν!» λέει σαν να μαλώνει το άδειο δωμάτιο. Πρώτα η τσίχλα και τώρα αυτό.

Μαζεύει τις συσκευασίες και τις πετάει στον κάδο που περιέργως έχει μετακινηθεί λίγα μέτρα πέρα από τη συνηθισμένη θέση του. Έπειτα, αδειάζει τον κάδο στη σακούλα της και τον βάζει στη κανονική του θέση.

Δίπλα στον κάδο υπάρχει ένα μικρό τραπέζι. Η Τόβα ισιώνει τις καρέκλες γύρω του. Και τότε το βλέπει.

Βλέπει κάτι. Εκεί κάτω.

Μια πορτοκαλοκαφετιά μάζα, στριμωγμένη στη γωνία. Πουλόβερ; Η Μακένζι, η συμπαθητική νεαρή κυρία που κόβει τα εισιτήρια, μονίμως ξεχνάει κι από μια ζακέτα κρεμασμένη σε κάποια καρέκλα. Η Τόβα γονατίζει, έτοιμη να την πιάσει και να τη βάλει στο ντουλάπι της Μακένζι. Μα τότε η μάζα κινείται.

Ένα πλοκάμι κινείται.

«Θεέ μου!»

Το μάτι του χταποδιού φανερώνεται μέσα στη σαρκώδη μάζα. Η ολοστρόγγυλη κόρη του μεγαλώνει, έπειτα το βλέφαρό του μισοκλείνει. Αποδοκιμαστικά.

Η Τόβα γουρλώνει τα μάτια, δεν πολυπιστεύει αυτό που βλέπει. Πώς είναι δυνατόν το γιγάντιο χταπόδι να βγήκε από τη δεξαμενή του;

Το πλοκάμι πάλι σαλεύει. Το πλάσμα βρίσκεται μπλεγμένο σε ένα χάος από καλώδια. Πόσες φορές τα έχει αναθεματίσει αυτά τα καλώδια; Δεν την αφήνουν να σφουγγαρίσει σωστά.

«Σφήνωσες» ψιθυρίζει, και το χταπόδι σηκώνει το πελώριο βολβόσχημο κεφάλι του και τεντώνει ένα από τα πλοκάμια του, γύρω από το οποίο είναι τυλιγμένο πολλές φορές ένα καλώδιο φορτιστή τηλεφώνου. Το πλάσμα τεντώνεται κι άλλο και το καλώδιο μπερδεύεται περισσότερο, η σάρκα του σφίγγεται και φουσκώνει. Είχε ένα παρόμοιο παιχνιδάκι ο Έρικ κάποτε, το είχε πάρει από ένα μαγαζάκι με είδη για φάρσες. Ήταν ένας μικρός υφασμάτινος κύλινδρος όπου έχωνες τον έναν δείκτη σου στη μια άκρη και τον άλλο στην άλλη κι ύστερα προσπαθούσες να τους βγάλεις. Όσο περισσότερο τραβούσες τόσο πιο πολύ σφήνωναν.

Η Τόβα πλησιάζει απειροελάχιστα. Το χταπόδι τής απαντάει χτυπώντας ένα πλοκάμι στο δάπεδο σαν να της λέει: *Κάνε πίσω, κυρά μου.*

«Εντάξει, εντάξει» ψιθυρίζει εκείνη και οπισθοχωρεί.

Σηκώνεται όρθια και ανάβει το φωτιστικό της οροφής που πλημμυρίζει το δωμάτιο με την έντονη λάμψη του.

Αρχίζει πάλι να σκύβει, μα πιο αργά αυτή τη φορά. Όμως τότε, ως συνήθως, ακούγεται πάλι το κρακ της μέσης της.

Στο άκουσμα του ήχου, το χταπόδι ξεσπά ξανά, σπρώχνοντας μια καρέκλα με τρομακτική δύναμη. Η καρέκλα πετιέται στην άλλη άκρη του δωματίου και κουτουλάει στον απέναντι τοίχο.

Κάτω από το τραπέζι, το απίστευτα διαυγές μάτι του πλάσματος λάμπει.

Η Τόβα, αποφασισμένη, πλησιάζει πιο κοντά, προσπαθώντας να ελέγξει τα τρεμάμενα χέρια της. Άραγε πόσες φορές είχε περάσει δίπλα από την επιγραφή στη δεξαμενή του γιγάντιου χταποδιού; Δεν θυμόταν να έγραφε ότι τα χταπόδια συνιστούν κίνδυνο για τους ανθρώπους.

Στέκεται μόλις μισό μέτρο μακριά του. Μοιάζει σαν να συρρικνώνεται, σαν να χλωμιάζει. Έχουν άραγε δόντια τα χταπόδια;

«Φίλε μου» του λέει γλυκά. «Θα απλώσω το χέρι μου και θα βγάλω από την πρίζα το καλώδιο». Κοιτάζει δεξιά αριστερά κι εντοπίζει ποιο ακριβώς καλώδιο αποτελεί την αιτία του προβλήματός του. Το φτάνει.

Το μάτι του χταποδιού ακολουθεί κάθε κίνησή της.

«Δεν θα σου κάνω κακό, γλυκέ μου».

Ένα από τα πλοκάμια του χτυπάει απαλά το δάπεδο σαν ουρά σπιτίσιας γάτας.

Καθώς η Τόβα τραβάει την πρίζα, το χταπόδι τινάζεται προς τα πίσω. Τινάζεται και η Τόβα. Περιμένει να το δει να ξεμακραίνει κατά μήκος του τοίχου προς την πόρτα, προς το σημείο όπου τεντώνεται.

Μα εκείνο γλιστράει προς το μέρος της.

Σαν καστανόξανθο φίδι, ένα από τα πλοκάμια του σέρνεται κοντά της. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα, τυλίγεται στο χέρι της και γυρίζει γύρω από τον αγκώνα της σαν κορδέλα από γαϊτανάκι. Νιώθει καθεμιά απ' τις βεντούζες του να κολλούν πάνω της. Ενστικτωδώς, προσπαθεί να τραβήξει το χέρι της, μα το χταπόδι σφίγγει τη λαβή του τόσο πολύ, που γίνεται δυσάρεστη. Ωστόσο, το απόκοσμο μάτι του λαμπυρίζει παιχνιδιάρικα, σαν ματάκι άτακτου παιδιού.

Πεταμένες συσκευασίες φαγητού. Σκουπιδοτενεκές σε λάθος θέση. Τώρα, όλα βγάζουν νόημα.

Έπειτα, εντελώς ξαφνικά, την αφήνει. Η Τόβα το παρακολουθεί, επιφυλακτικά, καθώς ξεγλιστράει προς την πόρτα, με τις χοντρές βεντούζες των οκτώ ποδιών του να κολλούν στο δάπεδο. Ο μανδύας του μοιάζει να σέρνεται πίσω απ' τα πόδια του, ακόμα πιο χλωμός. Κινείται με δυσκολία. Σπεύδει να το ακολουθήσει, μα όταν φτάνει στον διάδρομο, το χταπόδι έχει ήδη εξαφανιστεί.

Η Τόβα φέρνει το χέρι στο πρόσωπό της. Χάνει τα λογικά της. Ναι, αυτό είναι. Έτσι, λοιπόν, ξεκινάει η τρέλα; Με παραισθήσεις για ένα χταπόδι;

Πριν από χρόνια, είδε τη μακαρίτισσα τη μητέρα της να χάνει τα λογικά της. Όλα άρχισαν με μια μικρή απώλεια μνήμης, ξεχνούσε γνώριμα ονόματα και ημερομηνίες. Όμως η Τόβα δεν ξεχνάει αριθμούς τηλεφώνων ούτε πασχίζει να θυμηθεί ονόματα. Χαμηλώνει το βλέμμα στο χέρι της και το βλέπει γεμάτο με μικροσκοπικά κυκλάκια. Σημάδια από βεντούζες.

Παραζαλισμένη, ολοκληρώνει τα καθήκοντά της και κάνει τον συνηθισμένο τελευταίο γύρο της στο κτίριο για να πει καληνύχτα.

Καληνύχτα, γαλαζολιόψαρα, χέλια, καβούρια, βοϊδοκεφαλόψαρα. Καληνύχτα, ανεμώνες, ιππόκαμποι, αστερίες.

Στρίβει και συνεχίζει. *Καληνύχτα, τόνοι, καλκάνια και σαλάχια. Καληνύχτα, τσούχτρες, αγγούρια της θάλασσας. Καληνύχτα καρχαρίες, καημενούληδες.* Η Τόβα ανέκαθεν ένιωθε μια συμπόνια για τους καρχαρίες, που στριφογύριζαν ατέρμονα στη δεξαμενή τους. Ήξερε πολύ καλά τι σημαίνει να μη σταματάς να κινείσαι από φόβο μη σου κοπεί η ανάσα.

Να και το χταπόδι, κρυμμένο πάλι πίσω απ' τον βράχο του. Ένα ίχνος σάρκας φαίνεται μόνο. Το πορτοκαλί του μοιάζει πιο έντονο τώρα, σε σχέση με την όψη του στο δωμάτιο νωρίτερα, ωστόσο είναι πιο χλωμό απ' όσο συνηθως. Ίσως να του γίνει μάθημα. Άλλη φορά να κάθεται στ' αυγά του. Μα πώς στο καλό βγήκε έξω; Η Τόβα κοιτάζει το κυματιστό νερό, σαρώνει με το βλέμμα την επιφάνειά του, αλλά όλα φαίνονται κανονικά.

«Ταραξία» του λέει, κουνώντας το κεφάλι. Κοντοστέκεται, περιμένοντας να δει μια ακόμα κίνηση στη δεξαμενή του, προτού φύγει γι' απόψε.

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΤΗΣ ΤΟΒΑ τιτιβίζει κι αναβοσβήνει τα φώτα του, καθώς εκείνη πατάει το κουμπί του μπρελόκ, πράγμα που ακόμη δεν το έχει συνηθίσει. Οι φίλες της, μια παρέα γυναικών που, χαριτολογώντας, αυτοαποκαλούνται «Διαπλεκόμενες» την έπεισαν ότι χρειά-

ζεται καινούργιο αμάξι όταν έπιασε δουλειά. Υποστήριζαν πως ήταν θέμα ασφάλειας να οδηγήει μες στη νύχτα με ένα παλαιότερο όχημα. Βδομάδες ολόκληρες της τριβέλιζαν τ' αυτιά.

Μερικές φορές, είναι απλώς ευκολότερο να υποχωρείς.

Αφού έβαλε το μπουκάλι με το ξίδι και τη φιάλη με τον χυμό λεμονιού στο πορτομπαγκάζ, ως συνήθως –γιατί όσες φορές κι αν της έχει πει ο Τέρι ότι μπορεί κάλλιστα να τα αποθηκεύει στην αποθήκη, ποτέ δεν ξέρεις πότε μπορεί να σου χρειαστεί λίγο λεμονάκι και λίγο ξιδάκι–, έριξε ένα βλέμμα στον μόλο. Είναι άδειος τέτοια ώρα, έχουν πια φύγει και οι τελευταίοι ψαράδες. Η παλιά αποβάθρα των φέρι μποτ, απέναντι από το ενυδρείο, μοιάζει με παμπάλαιο, σαραβαλιασμένο μηχάνημα. Όστρακα καλύπτουν τους ετοιμόρροπους πασσάλους της. Με την παλίρροια, σφηνώνουν πάνω στα όστρακα ολόκληρες σειρές από φύκια που, όταν υποχωρούν τα νερά, ξεραίνονται και γίνονται μια πρασινόμαυρη μάζα.

Η Τόβα διασχίζει τις ταλαιπωρημένες ξύλινες σανίδες. Το παλιό εκδοτήριο εισιτηρίων βρίσκεται, ως συνήθως, ακριβώς τριάντα οκτώ βήματα μακριά από τη θέση στάθμευσής της.

Η Τόβα κοιτάζει για μια ακόμα φορά τριγύρω μήπως και δει κανέναν περαστικό ανάμεσα στις σκιές. Βάζει το χέρι της στο τζαμάκι του εκδοτηρίου, η διαγώνια ρωγμή του σαν παλιά ουλή στο μάγουλο.

Ύστερα, πάει στην προβλήτα και στο παγκάκι της. Η αλμύρα το κάνει να γυαλίζει κι είναι διάστικτο απ' τις κου-

τσουλιές των γλάρων. Κάθεται, σηκώνει το μανίκι και κοιτάζει τα παράξενα στρογγυλά σημάδια που περίμενε να έχουν πια σβηστεί. Μα είναι ακόμη εκεί. Χαϊδεύει με την άκρη του δαχτύλου της το μεγαλύτερο, ακριβώς στο κέντρο του καρπού της. Έχει περίπου το μέγεθος ασημένιου δολαρίου. Πόσο άραγε θα της μείνει; Θα μελανιάσει; Μελανιάζει τόσο εύκολα πια και το σημάδι της ήδη γίνεται μαβί, σαν φουσκάλα με ξεραμένο αίμα. Ίσως να της μείνει για πάντα. Ένα σημάδι σαν ασημένιο δολάριο.

Η ομίχλη έχει διαλυθεί, παρασύρθηκε απ' τον άνεμο στην ενδοχώρα, συγκεντρώθηκε στους πρόποδες των λόφων. Στα νότια, είναι αγκυροβολημένο ένα φορτηγό πλοίο, με το κύτος του να υπομένει το βάρος των εμπορευματοκιβωτίων που είναι αποθηκευμένα στο κατάστρωμά του, σαν τουβλάκια παιδικού παιχνιδιού. Το φεγγαρόφωτο χαϊδεύει τα νερά, χίλια κεράκια χοροπηδούν στην επιφάνειά του. Η Τόβα κλείνει τα μάτια, τον φαντάζεται κάτω απ' την επιφάνεια να κρατάει για χάρη της κεριά. Τον Έρικ. Το μοναχοπαίδι της.

Μετά τον θάνατο του συζύγου της, η Τόβα Σάλιβαν άρχισε να δουλεύει καθαρίστρια στη νυχτερινή βάρδια στο ενυδρείο του Σόουελ Μπέι. Τα βγάζει ευκολότερα πέρα όταν έχει κάτι να ασχολείται – αυτό κάνει άλλωστε από τότε που ο γιος της ο Έρικ εξαφανίστηκε μυστηριωδώς στα δεκαοχτώ του, πριν από τριάντα χρόνια.

Στο ενυδρείο, η Τόβα γνωρίζει τον ιδιότροπο Μάρκελο, ένα γιγάντιο χταπόδι του Ειρηνικού. Ο Μάρκελος ξέρει περισσότερα απ' όσα φαντάζεται κανείς μα δεν θα κουνούσε ούτε ένα από τα οκτώ του πόδια για τους δεσμώτες του – ώσπου, εντελώς ξαφνικά, δημιουργεί μια απροσδόκητη φιλία με την Τόβα.

Σαν καλός ντετέκτιβ, ο Μάρκελος συμπεραίνει τι συνέβη τη νύχτα της εξαφάνισης του γιου της Τόβα. Και καθώς η στοργή του για τη φίλη του μεγαλώνει, ξέρει πως πρέπει να χρησιμοποιήσει ό,τι τέχνασμα μπορεί να επιστρατεύσει το ασπόνδυλο σώμα του για να ανακαλύψει για χάρη της την αλήθεια, πριν να είναι πολύ αργά.

Τρυφερό, καθηλωτικό και πνευματώδες, το πρώτο αυτό βιβλίο της Shelby Van Pelt είναι μια όμορφη εξερεύνηση της φιλίας και της ελπίδας – και μια υπενθύμιση πως μερικές φορές το να στρέφεις το βλέμμα σου με προσοχή στο παρελθόν μπορεί να σε βοηθήσει στην αποκάλυψη ενός μέλλοντος που κάποτε φάνταζε αδύνατο.

Το απόλυτα feelgood και ταυτόχρονα το πιο απρόσμενα συγκινητικό βιβλίο που θα διαβάσετε φέτος.
Τόσο τρυφερό, δεν θα το ξεχάσετε ποτέ.

Washington Post

ISBN: 978-618-03-3529-3

9 786180 335293

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83529

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book